

Fleshy pink, a murmur in blues

Een overkoepelend motief in het oeuvre van Simona Mihaela Stoia is het verlies van, en het verlangen naar, een band tussen de mens en de natuur. Haar schilderijen flirten met het abstract expressionisme, maar ook met de theatraliteit van de barok. Wat we zien is een combinatie van heel gelaagde verfspartijen en dikke massa's verf rechtstreeks uit de tube. Delen van het werk zijn bijna sculpturaal. Haar methode doet denken aan de manier waarop een beeldhouwer klei boetseert: het beeld ontstaat door een combinatie van technische, rationele gestes van de kunstenaar en de materie zelf die de weg wijst. Het beeld verschijnt door materie toe te voegen en ook weer weg te halen. De schijnbaar dunnere, negatieve ruimtes in het beeld bevatten eigenlijk vele lagen verf, die ze verwijdert met een paletmes. Sommige dingen kunnen zich juist openbaren door ze te deconstrueren.

Tussen die gelaagde transparantie en opgehoopte verfmassa's ontstaan dimensies van suggestie. De oorsprong van haar beelden is eveneens niet eenduidig: ze laat zich informeren door alle indrukken die ze absorbeert. Via zintuiglijke waarneming en herinnering laat ze haar onderbewustzijn de vrije loop bij het schilderen. Precies daar reikt ze de verbeelding van de kijker weer eigen triggers aan. Herkennen we vegetatie, bomen, delen van een (dierlijk) lichaam, een huid? In Stoia's meest recente werken spelen de horizon, het landschap en vooral de vormen van wolken een belangrijke rol. Wat haar echter interesseert is een sfeer, een omgeving, en niet zozeer een figuratief landschap. Het beeld geeft zichzelf nooit helemaal prijs.

De sculpturen van Anton Cotteleer hebben een oorsprong in oude familiefoto's, waar echte of verzonnen herinneringen aan verbonden zijn. Als beeldhouwer vraagt hij zich af hoe de onscherpte van bepaalde geïsoleerde fragmenten (een klein object op de achtergrond, een bescheiden geste in een hoekje) zich kan vertalen naar een derde dimensie. Hun wazigheid belemmert een helder begrip van het beeld, maar activeert de verbeelding. Een herinnering bevat, net als een foto, vaak ruis; details die we niet zo helder voor ons geestesoog zien. Die onscherpte geeft Cotteleer in zijn eigen werkproces vrij spel, want hij boetseert en mouleert niet naar waarneming, maar naar de herinnering aan een waarneming. In het fluïde grensgebied tussen herinnering en verbeelding versmelten fragmenten van lichamen en objecten met elkaar tot sculpturen.

Naast materialen als resin, terracotta en textiel, sluïpt af en toe een object uit zijn atelier ook rechtstreeks de sculptuur binnen. Zo ontstaan bevreemdende beelden die verwijzen naar bruikbare voorwerpen en het dagelijkse, domestieke leven. Sommige beelden hebben een zachte huid, gemaakt door elektrostatisch aangebrachte vezels. De contouren van de sculptuur worden zachter, minder strak afgelijnd, en dus in zekere zin menselijker. De suggestie van huid brengt ook een sensualiteit mee, die hij in recente werken verder verkent, bijvoorbeeld door de huid als object op zich te isoleren.

De titel *Fleshy pink, a murmur in blues* vat op een poëtische manier waar de zeer verschillende praktijken van Simona Mihaela Stoia en Anton Cotteleer elkaar raken: in het belang van lichaam en huid, in de zachtheid van tussenkleuren, in de kracht van suggestie en in de ruis tussen herinnering, mijmering en ijlen.

Tamara Beheydt